

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende ejerlejligheder [af Helge Nielsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. X) findes i tillæg A. sp. 689, fremsættelsen i tidenden sp. 396):

Forslaget sattes til forhandling.

Boligministeren (Hastrup). Det er almindelig kendt, at socialdemokratiet, da vi i 1966 fik ejerlejlighedsloven, helst havde set, at denne lov var blevet begrænset til kun at omfatte nybyggeriet. Men det er også en kendsgerning, at dette standpunkt ikke var ufravigeligt, idet socialdemokratiet under de forhandlinger, som førte frem til boligforliget, fandt det muligt og forsvarligt at gå ind for udstykning af ejerlejligheder også i den bestående boligmasse, og at ejerlejlighedsloven på dette grundlag blev til under en socialdemokratisk regering og med en socialdemokratisk ministers underskrift.

Loven har siden sin tilblivelse i den oprindelige skikkelse været genstand for en del kritik, som flere gange har ført til en debat her i folketinget, senest i maj-juni i år, hvor der gennemførtes visse begrænsninger i adgangen til at opdele ejendomme i ejerlejligheder, ligesom der indførtes loft over købesummerne. Der gives nu fra forslagsstillernes side udtryk for ønske om helt at afskaffe begrebet ejerlejligheder i den bestående boligmasse; jeg forstod, at det ikke blot skal gælde, for så vidt angår de områder, hvor der er huslejeregulering, men også uden for de områder, hvor der er huslejeregulering. Socialdemokratiet har vel dermed i og for sig gentaget sit oprindelige standpunkt, og det kan nok undre lidt, fordi man gør det trods de forhandlingsresultater, der opnåedes ved forliget i 1966, altså trods boligforliget. Alle parter måtte slække på deres principielle synspunkter for at få bragt et forlig i stand, og man gentager altså nu sit oprindelige standpunkt trods de ændringer, som der jo ligeledes var enighed om at gennemføre i maj-juni måned i år.

Den stadig tilbagevendende debat om ejerlejligheder i den bestående boligmasse kunne måske for nogen give anledning til

at rejse det spørgsmål, om loven på dette område skulle være kommet for tidligt. Vi har stadig restriktioner i udlejningsbyggeriet, og det kan måske synes inkonsekvent, at en lejlighed, der hidtil har været udlejningsbolig, glider ud af disse restriktioner, når den tages i brug som ejerlejlighed.

Her må man imidlertid tage baggrunden for ejerlejlighedslovens tilblivelse med ind i betragtningerne. Ejerlejlighedsloven kom jo ikke alene, men var et led i et samlet lovkompleks, der havde til formål gradvis at hidføre det, der blev karakteriseret som en normalisering på boligområdet, det vil sige en gradvis almindelig afskaffelse af restriktionerne i udlejningsbyggeriet. Denne normalisering blev påbegyndt i 1967 med lejevurderingen, med indførelsen af boligsikringsordningen, med adgangen til opdeling i ejerlejligheder og andre ting, og forhåbningen var dengang, at den kunne afsluttes inden for en vis årrække.

Men i den mellemliggende periode er udlejningsboligerne jo også stadig beskyttet som udlejningsboliger, sådan at forstå at ingen lejer kan siges op, fordi en ejendom opdeles i ejerlejligheder. Det er alene den lejlighed, som bliver ledig, der kan tages i brug af køberen som ejerlejlighed. Ejerlejlighedsloven vil således ikke i overgangsperioden være til skade for den hidtidige lejer af lejligheden. At en ledig ejerlejlighed, der tages i brug af køberen, er undtaget fra restriktionerne i udlejningsbyggeriet, er en logisk følge af selve ejerlejlighedsbegrebet og så at sige en foruddiskontering af boligforligets endelige målsætning, normaliseringen og restriktionernes afvikling.

Men jeg skal da gerne her gentage, hvad jeg tidligere har givet udtryk for, at også jeg finder, at der kan fremføres betænkeligheder mod ejerlejlighedsbegrebet i den bestående boligmasse, betænkeligheder, som ikke gør sig gældende i de uregulerede områder, og som heller ikke gør sig gældende for nybyggeriets vedkommende.

Vi kan sikkert alle være enige om, at man må søge at komme de misbrug til livs, som loven giver anledning til. Det mest probate ville naturligvis være, at man, sådan som forslagsstillerne ønsker det, simpelt hen forbød ejerlejligheder i den bestående boligmasse, men jeg mener, at dette hverken er nødvendigt eller ønskeligt. Det ville være